

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupený advokátem Mgr. Pavlem ČernoHOUSEM, se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/17, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2022, č. j. MD-34065/2022-930/7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2023, č. j. 29 A 10/2023 -17,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížnost napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2022. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Vysočina ze dne 6. 6. 2022, jímž byly žalobci nařízeny nezbytné úpravy spočívající v konzervaci stavby „I/38 Havlíčkův brod JV obchvat“.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujících skutečností. Žalobce podal dne 22. 12. 2022 ke Krajskému soudu v Ostravě žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí

žalovaného. Ta byla usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 1. 2023, č. j. 39 A 1/2023 - 11 postoupena Krajskému soudu v Brně, jako soudu místně příslušnému. Zde je vedena pod sp. zn. 29 A 10/2023.

[3] Ze soudní evidence krajský soud zjistil, že totožnou žalobu podal žalobce u Krajského soudu v Ostravě již dne 19. 12. 2022, ten ji usnesením ze dne 5. 1. 2023, č. j. 39 A 9/2022 - 10 rovněž postoupil Krajskému soudu v Brně. Zde je žaloba vedena pod sp. zn. 29 A 9/2023. Vzhledem k tomu, že podání žaloby ze dne 19. 12. 2022 předcházelo podání žaloby ze dne 22. 12. 2022, brání podle krajského soudu projednání nynější žaloby překážka věci zahájené (litispendence).

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. K věci uvedl, že dne 19. 12. 2022 podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného prostřednictvím e-mailu s elektronickým podpisem. Dne 20. 12. 2022 mu přišlo potvrzení o doručení e-mailu s upozorněním, že „*následně bude provedena kontrola datové zprávy ve smyslu vyhlášky č. 259/2012 Sb. o podrobnostech výkonu spisové služby*“, avšak žádná další zpráva s výsledkem ověření mu nepřišla. Stěžovatel proto dne 22. 12. 2022 z opatrnosti odeslal „potvrzení“ svého podání datovou zprávou. Její součástí byl jak vlastní text žaloby, tak její přílohy, a také pdf otisk e-mailu ze dne 20. 12. 2022 včetně identifikačních údajů (č. 258337/2022) již provedené evidence. Jak vyplývá z výše uvedeného, nepodal dvě totožné žaloby, ale pouze jednu, nejprve e-mailem, a protože mu nepřišlo potvrzení o kontrole podání, tak ji zaslal v zákonné lhůtě znovu do datové schránky.

[5] Vzhledem k tomu, že stěžovatel nepodal dvě totožné žaloby, nastala dle jeho názoru právní nejistota, jaká žaloba byla vlastně odmítnuta – výrok napadeného usnesení totiž neidentifikuje, zda odmítá podání ze dne 19. 12. 2022, anebo podání ze dne 22. 12. 2022. Kdyby se jednalo o odmítnutí „druhého podání“, má stěžovatel obavy, aby následně nebylo odmítnuto jeho „první podání“ z důvodu nedostatku podpisu. Kdyby se však jednalo o odmítnutí „prvního podání“, má stěžovatel obavy, že by pak mohlo být odmítnuto jeho „druhé podání“ pro opožděnost. Stěžovatel proto z opatrnosti podává kasační stížnost – kromě výše uvedeného důvodu také proto, že žaloba je pouze jedna a existence překážky litispendence je proto vyloučena. Závěrem navrhuje, aby bylo napadené usnesení krajského soudu zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Nejprve se zabýval námitkou, že z usnesení krajského soudu není seznatelné, které z podání stěžovatele soud odmítl. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že toto podání krajský soud v záhlaví napadeného usnesení řádně neidentifikoval. O tom, jaké podání odmítl, však nejsou sebemenší pochyby. Pod sp. zn. 29 A 10/2023 bylo u Krajského soudu v Brně evidováno pouze podání ze dne 22. 12. 2022, ostatně pouze o něm ve vztahu k podání ze dne 19. 12. 2022 (uváděno dle potvrzení datum 20. 12. 2022) pojednával soud v odůvodnění napadeného usnesení. Pokud jde o obavy stěžovatele, že by v případě odmítnutí „druhého podání“ mohlo být pro nedostatky elektronického podpisu odmítnuto i jeho „první

pokračování

podání“, byly již rozptýleny tím, že krajský soud toto podání (žalobu) stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného projednal a rozhodl o ní rozsudkem ze dne 27. 2. 2024, č. j. 29 A 9/2023 - 133.

[8] K tomu lze navíc podotknout, že krajským soudem dovozovanou překážku litispendence v projednávané věci by mohlo způsobit jen řádné předchozí podání, s nímž by byly spojeny účinky zahájení řízení ve věci, nikoliv e-mailové podání bez zaručeného elektronického podpisu, k němuž se podle § 37 odst. 2 s. ř. s. bez jeho doplnění nepřihlíží. Krajský soud tak již napadeným usnesením implicitně deklaroval, že „první podání“ stěžovatele považuje za formálně bezvadné. Totéž pak vyplývá z usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2023, č. j. 39 A 9/2022 -10, jímž byla věc postoupena Krajskému soudu v Brně, neboť pokud by nebylo „první podání“ z hlediska formálních náležitostí návrhu v pořádku, nebyl by zde žádný návrh, který by bylo možno jinému soudu postoupit.

[9] K námitce stěžovatele, že nepodal dvě žaloby, ale pouze jednu, a že jeho „druhé podání“ nemá povahu samostatného návrhu, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že obsah soudního spisu, především Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 12. 2022, jenž obsahuje soudem přidělené a stěžovatelem uváděné identifikační číslo 258337/2022, tomuto tvrzení nasvědčuje. Z možného administrativního pochybení Krajského soudu v Ostravě ovšem nelze pro stěžovatele ničeho vytěžit. Pokud, jak uvádí sám stěžovatel, nebylo jeho „druhé podání“ samostatným návrhem, pak zde z hlediska řízení před soudem nebyl pod sp. zn. 29 A 10/2023 ani žádný návrh, který by bylo možno věcně projednat. Zajisté bylo možné věc vyřídit administrativně „jinak“, pokud však Krajský soud v Brně na základě postupovacích usnesení Krajského soudu v Ostravě zapsal návrh pod dvě sp. zn., nebylo nezákonné (spíše jen poněkud nadbytečné), jestliže „druhé podání“ odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Důvodem pro takové rozhodnutí ale neměla být překážka litispendence, nýbrž nedostatek věcné podmínky řízení spočívající v absenci návrhu na jeho zahájení. Změna odůvodnění jinak zákonného výroku však není důvodem pro zrušení napadeného usnesení.

[10] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené usnesení krajského soudu je zákonné, kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[11] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. června 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu